Zijn adjudant naderde, met het doel hem iets te vragen; maar toen die officier zijn chef in gedachten verzonken zag zitten, liep hij door. Hij kende die houding, zoo met het hoofd in de handen: als de majoor deze positie aannam, was hij niet te genaken. „De signalen staan op onveilig!" schertsten de officieren dan onderling. Enkelen van hen meenden te weten, waaraan de majoor dan dacht: „och, hij is ook jong geweest, weet je, en men zegt dat hij indertijd hopeloos gecharmeerd was van de kleine Lili — je weet wel, die mooie Lili Briot, die nu met dien schatrijken bankier is getrouwd. Nu, hij maakte haar dan erg het hof, maar ze liet hem op een gemeene manier in den steek, en sedert dien tijd is hij zoo onverschillig en ruw geworden. 't Schijnt, dat hij den dienst niet anders wil verlaten dan met een kogel in het hoofd."

En mocht men enkele tijdgenooten van den majoor gelooven, dan waren deze onderstellingen nog zoo onjuist niet.

Hoe het zij — de majoor zat met het hoofd in de handen, en staarde verdrietig naar den grond, en mompelde: „Ja, — die jongen heeft een moeder en een jong vrouwtje — 't moet toch beroerd zijn voor die menschen .... Ik hoop maar dat de kogels een beetje genadig voor hem zijn, ofschoon: ze zijn altijd onbillijk, ze laten zoo'n kerel als ik, aan wien geen sterveling wat missen zal, leven, en menschen die 't veel meer waard zijn op de wereld te blijven, gooien ze tegen de vlakte ...."

Dacht de majoor in die oogenblikken aan het litteeken op Leroux' rechter wang, dat getuigenis gaf hoe die brave jongen eens een sabelhouw had opgevangen, die voor hemzelf bestemd was geweest? Dacht hij misschien ook aan zijn eigen moeder, die hij zoo had liefgehad, en aan de kleine Lili, die zijn vrouw had kunnen zijn, als ze maar gewild had?

DE KERST-ORATORIA IN HET PALEIS VOOR VOLKSVLIJT.

De uitvoering van de Kerst-oratoria in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam, op 6 dezer onder leiding van de heeren P. Bak & Frankluns gegeven. — Onze foto brengt het vijfde tafereel in beeld, voorstellende herders en herderinnen die het kindeke Jezus hulde komen brengen. *(V.F.B.)*

III.

De generaal stond met zijn staf op een heuvel, met zijn kijker de bewegingen der langzaam vooruitgaande troepen volgend. Er vielen slechts nu en dan enkele geweersalvo's — „de vijand wil nog niet bijten," zei de generaal — en met lange tusschenpoozen siste een granaat voorbij, verderop smorend in het zand: geen enkele batterij had zich nog ingeschoten.

„Het komt me voor, dat de tegenpartij recht tegenover ons, op haar linkervleugel, een cavaleriemassa heeft staan," merkte de generaal op, „rechts ligt het dorp en is het terrein geheel open .... 't zal aan u zijn, kolonel Martin, een eventueele attaque het hoofd te bieden."

De kolonel salueerde zwijgend, en vroeg, zich in den zadel omwendend:

„Waar is de majoor Chandeau?"

De majoor maakte een paar galopsprongen en meldde zich.

„Present, kolonel."

„U zult met een escadron de reserve vormen, en het overige deel van mijn regiment bij een mogelijken terugslag opnemen."

De majoor bracht de hand aan den kolbak; geen spier van zijn gelaat vertrok zich, maar toen hij wegreed om zijn afdeeling op te stellen in de richting, die de kolonel hem aanwees, vloekte hij: „alweer in reserve!"

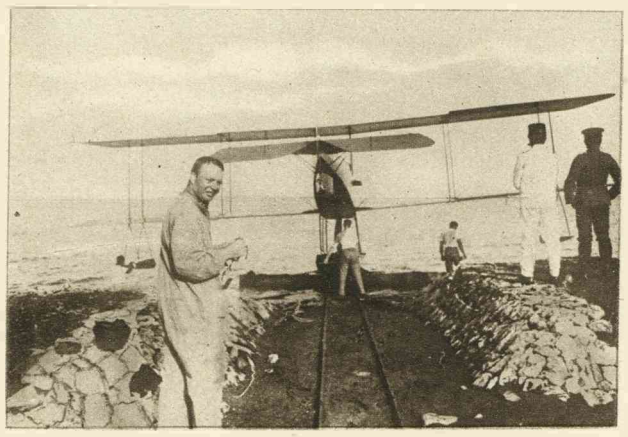
Het geweervuur werd levendiger, en nu en dan sloeg een artillerie-projectiel in; maar de majoor bleef met een onte vreden gezicht voor zich kijken en schudde van tijd tot tijd zijn breede schouders, als wilde hij denkbeeldige kogels van zich afschudden, die hem hinderden.

Kolonel Martin reed den heuvel af en kwam naast hem staan.

„Het gaat goed," zei hij tot den majoor, „de generaal is tevreden. Onze infanterie marcheert zoo keurig op, alsof ze aan 't paradeeren was."

De majoor zweeg. „Wat is er, mijn waarde Chandeau?" vroeg de kolonel. „Scheelt er wat aan vandaag? Je bent toch niet bang?" voegde hij er plagend aan toe.

Er kwam even een grijns om Chandeau's zwarte snorren,

ONZE WEERMACHT IN NED.-INDIË.

Door den 1sten luitenant Ter Poorten worden in Ned.-Indië vliegproeven gehouden met een hydro-aeroplane, die zeer goed slagen. — Vóóraan op de foto luitenant Ter Poorten.

en hij liet een onderdrukt geluid hooren, als een spotlach die niet tot zijn recht kwam. De majoor wist zelf niet wat hem vandaag scheelde. Hij voelde zich abnormaal. Hij dacht aan Lili. Hij had een gewaarwording alsof hij iets heel geks zou doen vandaag.

Twee uren gingen voorbij, en de majoor stond nog steeds in reserve. Hij werd hoe langer hoe bleeker en ongeduldiger. De kogels floten en sisten nu dat het een aard had; de huzaren hadden moeite hun trappelende paarden in bedwang te houden.

Eindelijk kwam een bericht van den kolonel: „het reserve-escadron moest zich gereed houden, de andere escadrons marcheerden al op."

„Opgezeten!" commandeerde de majoor. Het eerste woord dat hij sedert twee uren sprak.

De sabels rinkelden, het harnachement kraakte, het escadron zat.

„Rijd links het zijterrein eens in," zei de majoor tot Leroux. „Er moet daar ergens een riviertje loopen; als we nu niet weten of 't doorwaadbaar is, krijgen we er straks misschien last mee."

Leroux vertrok in galop, en de majoor volgde hem met den kijker. Hij zag zijn ordonnans in stap overgaan en met moeite door het lage kreupelhout dringen. Nu was hij op ongeveer achthonderd meter afstand. Zou hij dat riviertje nog niet gevonden hebben?

Opeens boog de majoor zich voorover in den zadel en keek scherp toe. Flikkerden daar niet helmen in het hakhout? Waarachtig — daar zaten vijandelijke infanteristen, wel een stuk of tien, misschien een verdwaalde gevechtspatrouille.

In een seconde vlogen plotseling allerlei denkbeelden door Chandeau's hoofd. Ze verwarden zich, verdrongen elkaar, hij doorleefde opeens weer de laatste dagen, de laatste jaren, alles: Leroux, diens moeder en het mooie jonge vrouwtje, een andere moeder, Lili, de sabelhouw dien Leroux eens had opgevangen, en die eigenlijk voor hem, den majoor, was bestemd... Leroux zou zijn zieke moeder gaan opzoeken, de majoor zou zijn reis betalen ....

En er ontsnapte een commando aan zijn mond, nog voor hij 't wist.

Een minuut daarna zat het escadron op achthonderd meter in het zijterrein, vijf vijandelijke infanteristen lagen te zieltogen, vijf anderen redden zich door de vlucht, en Leroux stond naast zijn chef, die met een kogel in het hoofd op den grond lag, dood.

Majoor Chandeau had zijn heele escadron laten attaqueeren om zijn oppasser te redden.

1897.

De zieke Monarch

door

Job. Steynen.

Het was in den gruwelijken oorlogstijd. Het rijk bloedde uit duizenden wonden. Honger en walglijke ziekten sloegen wie het zwaard gespaard had. Het land was vervuld van weezen, van jammerende weduwen. De dorpen waren uitgeroeid, gansche steden stonden in lichte laaie, en het geteisterde volk verstikte in een poel van rampen.

Ook den monarch ging het niet goed. Daareven, thuiskomend van een fancy-fair ten bate van het Roode Kruis, voelde hij hoofdpijn. Het was dan ook een enerveerend gedoe geweest; die en die hadden hem rondgeleid; dezen en genen, (en niet weinigen) werden aan hem voorgesteld, waarbij hij, vermoeiende aardigheid, iedereen de hand gegeven had; een concessie, tot welke hij kort geleden had

VAN EEN ZEER GEZOCHTE LEKKERNIJ: DE ANSJOVIS.

Links: Het aanbrengen van het rijks-contrôlemerk op de vaatjes ansjovis. Midden: De visschen worden in de bekende vaatjes en glazen potjes gepakt. Rechts: Het rijks-contrôlemerk aangebracht op de verschillende verpakkingen. — De eigenlijke ansjovis leeft in de Noord- en Oostzee, alsook in de Middellandsche zee en wordt er in den rijtijd, wanneer zij den oever nadert, in menigte gevangen. Ook in onze Zuiderzee worden deze smakelijke vischjes in groote hoeveelheid in netten gevangen, waarna zij worden ingezouten en heinde en ver verzonden. Genuttigd met azijn en peper vormen zij een zeer gezochte lekkernij. *(V.F.B.)*